

Sygn. akt II Ca 1209/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Sobieraj
Sędziowie:	SO Dorota Gamrat - Kubeczak SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota J. Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2016 roku w S.

sprawy z powództwa D. R. i M. R.

przeciwko Z. D.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 22 kwietnia 2015 roku, sygn. akt I C 34/11

oddala apelację.

SSO Dorota Gamrat – Kubeczak SSO Tomasz Sobieraj SSO Zbigniew Ciechanowicz

Uzasadnienie wyroku z dnia 23 marca 2016 r.:

Pozwem z dnia 4 lutego 2011 roku **powodowie D. R. i M. R.** wnieśli o zwolnienie od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu J. C. pod sygn. akt Km 2300/10 na wniosek wierzyciela Z. D. przeciwko dłużnikowi J. R. następujących przedmiotów: lodówki (...), komody brązowej, ławy pokojowej szklanej, telewizora (...) 40”, kompletu wypoczynkowego obejmującego wersalkę T. A. 2010 w kolorze W., sofę T. A. 2010 w kolorze W. i fotel T. A. 2010 w kolorze W., kuchenki gazowo- elektrycznej (...) i mebli kuchennych, komputera, monitora LG i skanera oraz radiomagnetofonu P..

Pozwany Z. D. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Świnoujściu, sygn. akt I C 34/11: oddalił powództwo D. R. (pkt I), zwolnił od egzekucji: komodę brązową, ławę pokojową szklaną, telewizor (...) 40”, komplet wypoczynkowy obejmujący wersalkę T. A. 2010 w kolorze W., sofę T. A. 2010 w kolorze W. i fotel T. A. 2010 w kolorze W. (pkt II) i oddalił w pozostałym zakresie powództwo M. R. (pkt III), zasądził od powoda D. R. na rzecz pozwanego Z. D. kwotę

617 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt IV) oraz zniósł wzajemnie koszty postępowania pomiędzy powódką M. R. a pozwanym Z. D. (pkt V).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy powołał się na następujące ustalenia i rozważania prawne:

J. R. i K. R. w dniu 29 kwietnia 2008 r. podarowali swoim dzieciom M. R. i D. R. nieruchomości - lokal mieszkalny położony w M. przy ul. (...). W lokalu tym przez cały czas zamieszkiwała K. R., M. R.. W latach 2009-2011 nie zamieszkiwał tam powód D. R.. Po zmianie właściciela lokalu K. R. nabyła chłodziarko-zamrażarkę marki A..

Powódka M. R. w dniu 20 listopada 2010 r. zamówiła komodę w (...) s.c. w S., nabyła również ławę ze szklanym blatem, którą w dniu 24 grudnia 2009 r. reklamowała ze względu na uszkodzenie. Powódka w dniu 19 grudnia 2009 r. w sklepie (...) w S. nabyła komplet wypoczynkowy A., składający się z wersalki, sofy oraz fotela, w dniu 30 sierpnia 2010 r. nabyła telewizor marki S. (...)", a w dniu 19 maja 2009 r. ławę Q..

Powódka w latach 2009 - 2010 studiowała w S.. Jednocześnie była zatrudniona u swojego ojca J. R., otrzymując wynagrodzenie w wysokości najniższego wynagrodzenia za pracę. Ponadto J. R. przekazywał miesięcznie kwotę 3.000zł K. R., która to kwota miała być przeznaczona na utrzymanie K. R. i jej córki M. R..

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu J. C. na wniosek wierzyciela Z. D. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi J. R.. W toku tego postępowania Komornik zajął ruchomości: lodówkę (...), komodę brązową, ławę pokojową szklaną, telewizor (...) 40", komplet wypoczynkowy obejmujący wersalkę T. A. 2010 w kolorze W., sofę T. A. 2010 w kolorze W. i Fotel T. A. w kolorze W., kuchenkę gazowo elektryczną (...) i meble kuchenne, komputer, monitor LG i skaner oraz radiomagnetofon P..

Komornik dokonał tego zajęcia, bowiem w przedmiotowym lokalu zameldowany był dłużnik Jerze R., który faktycznie nie zamieszkiwał tam od 2008 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał, iż w niniejszej sprawie – opartej o treść art. 841 k.p.c. - powodowie winni byli wykazać, iż na wniosek pozwanego doszło do zajęcia ruchomości opisanych w pozwie, a nadto winni byli wykazać, iż zajęcie to narusza ich prawa. W ocenie Sądu tylko powódka M. R. w części udźwignęła ciężar dowodowy i dowiodła faktu, że część zajętych ruchomości stanowi jej własność.

W tym względzie Sąd podniósł, iż początkowo powódka złożyła jedynie kserokopie faktur, mających potwierdzić, iż zajęte ruchomości stanowią jej własność. Pozwany zakwestionował wiarygodność powyższych faktur oraz moc dowodową złożonych kserokopii. W odpowiedzi na powyższe zarzuty powódka złożyła oryginały posiadanych faktur. Zdaniem Sądu zarówno złożone przez powódkę M. R. dokumenty, jak i zeznania świadka J. R. i wyjaśnienia stron w dostateczny sposób potwierdziły, że ruchomości: telewizor marki S. (...)", ława szklana, komoda oraz komplet wypoczynkowy składający się z wersalki, sofy oraz fotela, stanowiły w chwili ich zajęcia przez komornika, tj. w dniu 7 stycznia 2011 r. jej własność. W ocenie Sądu samo zakwestionowanie przez pozwanego faktu, iż wszystkie zajęte ruchomości stanowiły własność powódki, okazało się niewystarczające, aby Sąd podzielił stanowisko pozwanego. Zdaniem Sądu nadto twierdzeń tych nie potwierdził wnioskowany przez pozwanego świadek M. P.. Pozwany nie wykazał również, choćby poprzez złożenie odpowiednich wniosków dowodowych, że znajdujące się na fakturach podpisy należą do J. R., a nie do M. R.. Powódka w dostateczny, zdaniem Sądu I instancji, sposób wykazała także, iż w latach 2009- 2010 posiadała środki finansowe, pozwalające jej na sfinansowanie zakupu ruchomości. W tym czasie była bowiem zatrudniona w firmie (...), a ponadto zamieszkiwała i prowadziła wspólne gospodarstwo domowe z matką. Sąd zauważył także, iż nabycie własności przedmiotowych ruchomości, ze względu na ich rodzaj a także cenę, nie wymagały zachowania pisemnej umowy i posiadanie wyłącznie faktur potwierdzających ich zakup, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości i stanowi wystarczający dowód własności. Sąd uznał jednakże, iż powódka nie wykazała, że wszystkie ruchomości wymienione w pozwie stanowiły w chwili ich zajęcia jej własność. Nie udowodniła bowiem, że jej własnością w dniu 7 stycznia 2011 r. była chłodziarko-zamrażarka marki A., bowiem z faktury potwierdzającej

jej sprzedaż wynika, iż jej nabywcą była matka powódki K. R.. Sąd stwierdziła, iż powódka nie wykazała zaś w żaden sposób swojego twierdzenia, iż K. R. podarowała jej tę ruchomość w prezencie. Podobnie powódka nie wykazała, że kuchenka gazowo- elektryczna (...), meble kuchenne, komputer, monitor LG, skaner i radiomagnetofon P. stanowiły jej własność.

Sąd Rejonowy w całości oddalił powództwo D. R.. Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby komputer stacjonarny bądź jakakolwiek inna ruchomość zajęta przez Komornika J. C. stanowiła jego własność. Wobec zakwestionowania tego faktu przez pozwanego w ocenie Sądu niewystarczającym dowodem na tę okoliczność okazały się wyjaśnienia powodów, a innych dowodów powodowie nie naprowadzili.

Sąd Rejonowy stan faktyczny sprawy ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego, w szczególności dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie była przez strony skutecznie kwestionowana. Wprawdzie pozwany kwestionował to, że pod fakturami znajduje się podpis powódki M. R. twierdząc, iż jest to podpis J. R.. Pozwany jednak nie zawnioskował w tym zakresie żadnego dowodu.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania świadka J. R.. Były one logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Za nieprzydatne dowodowo Sąd uznał zeznania świadka M. P.. Świadek ten bowiem nie miał wiedzy na temat okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Za w zasadzie wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia powodów, choć wobec kwestionowania ich twierdzeń przez pozwanego Sąd uznał te wyjaśnienia jedynie w zakresie w jakim korespondowały one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, bowiem nie stawiał się on na rozprawę w dniu 22 kwietnia 2015 r. Pozwany wniósł wprawdzie o odroczenie terminu rozprawy powołując się na kolizję terminów dwóch spraw, w których był stroną. Nie poparł tego jednak dowodem i nie przedłożył wezwania na rozprawę, która miała się odbyć w tym samym dniu w L.. Sąd I instancji wskazał nadto, iż Sąd w niniejszej sprawie wielokrotnie odraczał terminy rozpraw z przyczyn leżących po stronie pozwanego. W ocenie Sądu miało to znaczący wpływ na długość trwania postępowania.

O kosztach sądowych w zakresie roszczenia powódki M. R. Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., znosząc te koszty wzajemnie pomiędzy stronami. W zakresie roszczenia D. R. Sąd Rejonowy o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego D. R., który przegrał sprawę.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany i zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo, tj. w zakresie punktu II i V zarzucił mu naruszenie:

1. art. 50 § 3 k.p.c. poprzez prowadzenie rozprawy w dniu 22.04.2015 r. przez sędziog Magdalenę Sarzyńską wobec której przed rozpoczęciem rozprawy został złożony wniosek pozwanego o wyłączenie w trybie art. 49 k.p.c., przed rozpoznaniem którego sędziog Magdalena Sarzyńska mogła podejmować jedynie czynności nie cierpiące zwłoki, do których z całą pewnością nie należało oddalenie złożonego przez pozwanego wniosku o odroczenie rozprawy, przesłuchanie powodów, zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku,
2. art. 49 k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 14 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych poprzez pozbawienie pozwanego prawa do bezstronnego sądu, wyrażające się z niewyłączeniem od rozpoznawania sprawy sędziog Magdaleny Sarzyńskiej, prowadzącej postępowanie z nadużyciem prawa i naruszającej prawa procesowe pozwanego w celu działania na korzyść strony przeciwnej, która swoim zachowaniem, opisywanym we wnioskach pozwanego z 20.11.2012 r., 09.06.2014 r. i 22.04.2015 r., wykazywała stronniczość wobec niego, której dała wyraz podczas rozprawy, poprzedzającej wydanie wyroku, którą prowadziła pomimo wniosku pozwanego o jej wyłączenie od prowadzenia sprawy oraz przesłuchiwała jedynie powodów, uniemożliwiając wypowiedzenie się pozwanemu, a w konsekwencji wydała orzeczenie z naruszeniem praw procesowych pozwanego i z naruszeniem zasad współżycia społecznego,
3. art. 214 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie prawidłowo złożonych wniosków pozwanego o odroczenie rozpraw w dniu 20.11.2014 r. i 22.04.2015 r. i prowadzenie rozpraw (w tym przesłuchania świadka i powodów)

pod nieobecność pozwanego pomimo, iż zachodziła okoliczność uzasadniająca obligatoryjne odroczenie rozprawy („rozprawa ulega odroczeniu”) z powodu znanej sądowi przeszkody, której nie można przewyciężyć w postaci choroby pozwanego (rozprawa w dniu 20.11.2014 r.) i wcześniejszego wezwania na rozprawę przed Sądem Okręgowym w Lublinie (rozprawa w dniu 22.04.2015 r.), deklarującego chęć i zamiar osobistego udziału w rozprawie i w czynnościach postępowania dowodowego, w tym w przesłuchaniach świadków i stron pomimo, iż pozwany (pomimo posiadania pełnomocnika) miał prawo być osobiście obecny przy czynnościach postępowania dowodowego, w tym przesłuchaniach świadka i powodów i złożyć zeznania w charakterze strony, a tym samym pozbawienie pozwanego możliwości obrony swych praw, skutkujące nieważnością postępowania,

4. art. 214 ¹ § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie usprawiedliwienia nieobecności pozwanego na rozprawie w dniu 20.11.2014 r., pomimo przedstawienia zaświadczenia, potwierdzającego niemożność stawienia się na zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego i nieuznanie jej za przyczynę uzasadniającą odroczenie rozprawy pomimo, iż pozwany (pomimo posiadania pełnomocnika) miał prawo być osobiście obecny przy czynnościach postępowania dowodowego, w tym przesłuchaniach świadków i powodów i złożyć zeznania w charakterze strony,

5. art. 214 § 1 k.p.c. w zw. z art. 50 § 3 k.p.c. poprzez oddalenie zasadnego wniosku o odroczenie rozprawy w dniu 22.04.2015 r. przez sędziego, objętego wnioskiem o wyłączenie, który nie był uprawniony do podejmowania decyzji w tej sprawie,

6. art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. poprzez uniemożliwienie pozwanemu udziału w przeprowadzeniu zawnioskowanego przez niego dowodu w postaci przesłuchania świadka J. R., na skutek przeprowadzenia tego dowodu pomimo usprawiedliwionej nieobecności pozwanego, przy wykorzystaniu faktu jego niemożności udziału w rozprawie z powodu choroby oraz uniemożliwienie pozwanemu udziału w przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania powodów i złożenia zeznań w charakterze strony pomimo usprawiedliwionej nieobecności pozwanego, przy wykorzystaniu faktu jego niemożności udziału w rozprawie z powodu obowiązkowego stawiennictwa na wcześniejsze wezwanie na rozprawę przed Sądem Okręgowym w Lublinie

7. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uniemożliwienie pozwanemu przed zamknięciem rozprawy zabrania głosu i przytoczenia okoliczności faktycznych i dowodów na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej m.in. w związku z treścią przesłuchania świadka J. R. na rozprawie w dniu 20.11.2014 r. i powodów na rozprawie w dniu 22.04.2015 r. zwłaszcza, że wobec nierozpytania przez sąd pod nieobecność pozwanego zarówno świadka, jak i powodów na temat tego, przez kogo został złożony kwestionowany przez pozwanego podpis pod zamówieniem nr 182/10 na komodę, koniecznym stało się złożenie uzupełniających wniosków dowodowych w tym zakresie, co zostało pozwanemu uniemożliwione,

8. art. 224 § 1 k.p.c. poprzez zamknięcie przez sąd rozprawy pomimo nieprzeprowadzenia dowodów i nieudzieleniu głosu pozwanemu, który został pozbawiony prawa zabrania głosu z powodu nieodroczenia rozprawy pomimo należytego usprawiedliwienia nieobecności,

9. art. 230 k.p.c. poprzez uniemożliwienie pozwanemu końcowe (przed zamknięciem rozprawy) wypowiedzenie się co do twierdzeń strony przeciwnej z uwagi na zamknięcie rozprawy w dniu 22.04.2015 r. pomimo nieobecności pozwanego, spowodowanej przeszkodą, której nie był w stanie przewyciężyć z powodu obowiązkowego stawiennictwa na wcześniejsze wezwanie na rozprawę przed Sądem Okręgowym w Lublinie i wyraźnego żądania pozwanego co do odroczenia rozprawy w celu umożliwienia mu wzięcia w niej udziału,

10. art. 232 k.p.c. poprzez przedwczesne zamknięcie rozprawy i uniemożliwienie pozwanemu przed jej zamknięciem wskazania dodatkowego dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu badań grafologicznych kwestionowanego podpisu pod zamówieniem nr 182/10 na komodę, którego potrzeba powołania dopiero po przesłuchaniu J. R. i powodów była wynikiem nierozpytania przez sąd pod nieobecność pozwanego zarówno świadka, jak i powodów na temat tego, przez kogo został złożony kwestionowany przez pozwanego podpis pod zamówieniem nr 182/10 na komodę, a równocześnie niedopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu opinii biegłego z zakresu badań grafologicznych kwestionowanego

podpisu pod zamówieniem nr 182/10 na komodę pomimo, iż okoliczność ta nie została wyjaśniona, co zostało poczytane na niekorzyść pozwanego,

11. art. 225 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz 241 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o otwarcie na nowo zamkniętego przewodu sądowego w celu powtórzenia i uzupełnienia postępowania dowodowego poprzez powtórzenie w obecności pozwanego czynności przesłuchania świadka J. R. i umożliwienia pozwanemu zadawania świadkowi pytań, gdyż przesłuchanie przeprowadzone w dniu 20.11.2014 r. pod niezawinioną i usprawiedliwioną nieobecność pozwanego nie wyświetliło w wystarczający sposób wszystkich okoliczności, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności tego, przez kogo faktycznie został złożony kwestionowany przez pozwanego podpis pod zamówieniem nr 182/10 na komodę,

12. art. 241 k.p.c. poprzez przedwczesne zamknięcie rozprawy z naruszeniem prawa, kosztem jej należytego przeprowadzenia i wyjaśnienia, niezarządzenie przez sąd uzupełnienia postępowania dowodowego i niedopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu opinii biegłego z zakresu badań grafologicznych kwestionowanego podpisu pod zamówieniem nr 182/10 na komodę, pomimo, iż okoliczność ta nie została wyjaśniona, a pozwany został pozbawiony możliwości złożenia stosownego wniosku przed zamknięciem rozprawy, co zostało poczytane na niekorzyść pozwanego,

13. art. 299 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego pomimo, iż po przeprowadzeniu innych dowodów (pod nieobecność usprawiedliwioną pozwanego), pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym wynikające z zeznań J. R. i zeznań powodów (jak choćby związane ze złożeniem podpisu pod zamówieniem nr 182/10 na komodę oraz studiowaniem, zamieszkiwaniem i zatrudnieniem powódki, w zakresie których to okoliczności zeznania były sprzeczne) oraz uniemożliwienie mu kompleksowego odniesienia się do całego zgromadzonego materiału dowodowego i zajęcia ostatecznego stanowiska w sprawie, a tym samym pozbawienie pozwanego możliwości wykazania swoich racji przed sądem I instancji,

14. art. 302 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie równości stron procesu i przesłuchanie tylko jednej strony - powodów, a pominięcie dowodu z przesłuchania pozwanego pomimo, iż niestawiennictwo pozwanego na rozprawę było usprawiedliwione i brak było podstaw do odstąpienia od jego przesłuchania,

15. art. 130 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w stosunku do wniosku o odroczenie rozprawy, wyznaczonej na dzień 22.04.2015 r. i niewezwanie pozwanego do jego uzupełnienia w wymaganym przez sąd zakresie w sytuacji przyjęcia, że pozwany nie wykazał należyście, iż kolizja terminów rozpraw w dniu 22.04.2015 r. faktycznie miała miejsce, co skutkowało przedwczesnym i bezpodstawnym oddaleniem tego wniosku bez żadnego uzasadnienia,

16. art. 841 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż skierowanie egzekucji przeciwko dłużnikowi J. R. do ruchomości w postaci komody, ławy pokojowej szklanej, telewizora Samsung 40, kompletu wypoczynkowego, obejmującego wersalkę, sofę i fotel T. A. 2010 naruszyło prawa powódki M. R., albowiem dowiodła faktu, że ruchomości te stanowią jej własność, podczas gdy w rzeczywistości prawidłowa i wnikliwa analiza zgromadzonych dowodów, prowadzi do wniosku przeciwnego,

17. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego, kolidującej z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego wnioskowania, wyrażającej się w:

- błędnym ustaleniu faktycznym, mającym wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie na podstawie wniosku o wymeldowanie, zeznań J. R. i jego córki, że J. R. nie zamieszkiwał w lokalu, w którym był zameldowany tj. pod adresem U. L. 1C/5 w M. od 2008 r. podczas, gdy w rzeczywistości J. R. zamieszkiwał i nadal zamieszkuje pod tym adresem, co podnosił pozwany w odpowiedzi na pozew i na okoliczność czego winien zostać przesłuchany, a co wynika przede wszystkim z ustaleń policji co do faktu zamieszkiwania i odbierania korespondencji przez J. R. pod

wskazanim adresem w tej sprawie (k. 427 akt sprawy), a także w innych sprawach (np. I Cps 83/14 Sądu Rejonowego w Świnoujściu),

- błędnym uznaniu przez sąd, że pozwany nie zawniósł żadnego postępowania dowodowego, zmierzającego do wykazania, iż pod zamówieniem nr 182/10 (omyłkowo określanym w pismach pozwanego jako faktura) nie znajduje się podpis M. R., lecz J. R., albowiem dowodami, zmierzającymi do wykazania tej okoliczności miały być w pierwszym rzędzie przesłuchania świadka J. R. i powódki M. R., którym należało w trakcie przesłuchania okazać kwestionowany podpis w celu wypowiedzenia się, czy dana osoba go sporządziła, natomiast w razie ustaleń negatywnych tj. niepotwierdzenia przez świadka i stronę (działających we wspólnym interesie) zarzutu pozwanego, zasadnym stałoby się wnioskowanie o dowód z opinii biegłego grafologa na okoliczność sporządzenia podpisu pod zamówieniem nr 182/10 z 20.11.2010 r., czego z uwagi na przedwczesne zamknięcie rozprawy pod jego nieobecność, pozwany nie miał możliwości uczynić przed zamknięciem postępowania przed sądem I instancji
- błędnym i przedwczesnym ustaleniu, że zamówienie na komodę w (...) s.c. w S. złożyła M. R. w sytuacji kwestionowania przez pozwanego jej podpisu na dokumencie zamówienia i niewyjaśnieniu przez sąd powstałych na tym tle wątpliwości co do tego, kto złożył podpis pod zamówieniem i dokonał tego zamówienia,
- błędnym wnioskowaniu, iż fakt dokonania w dniu 20.11.2010 r. zamówienia komody w (...) s.c. o wartości na dzień zamówienia 3.884,76 złotych, jest równoznaczny z jej nabyciem w tym sensie, że osoba, która dokonała zamówienia staje się właścicielem podczas, gdy niezłożenie przez nabywcę i niedysponowanie przez sąd dowodem zakupu (faktura lub paragon imienny) uniemożliwia wykazanie, że właścicielem komody jest M. R., zwłaszcza, że nawet przy przyjęciu, iż studiując w S., pracowała w M. i przy dochodach, deklarowanych przez nią w wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia, wynoszącego w 2010 r. 1.317 złotych miesięcznie brutto, wydatkowanie przez nią kwoty 1.900 złotych miesięcznie na zakup komody, nie było możliwe, co dowodzi, że zakup nie został dokonany ze środków finansowych powódki, lecz ze środków J. R.,
- błędnym i gołosłownym ustaleniu, że powódka M. R. nabyła ławę ze szklanym blatem na podstawie tego, że reklamowała ją w dniu 24.12.2009 r., podczas, gdy fakt składania reklamacji nie jest równoznaczny z nabyciem, albowiem powódka nie przedłożyła żadnego dokumentu, potwierdzającego dokonanie zakupu ławy, który niewątpliwie posiadałaby, gdyby ławę tę faktycznie nabyła, tak jak dysponowała i złożyła do akt dowód zakupu innej ławy - Q., nabytej pół roku wcześniej
- błędnym ustaleniu na podstawie faktury z 19.12.2009 r., iż powódka M. R. nabyła w dniu 19.12.2009 r. w sklepie (...) w S. komplet wypoczynkowy A. o wartości na dzień zakupu 4.137 złotych, podczas, gdy faktura zakupu może zostać wystawiona na dowolną osobę, a M. R. nawet przy przyjęciu, iż studiując w S., pracowała w M. i przy dochodach, deklarowanych przez nią w wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia, wynoszącego w 2009 r. 1276 złotych miesięcznie brutto, nie była w stanie wydatkować na meble jednorazowo kwoty 3.737 złotych (3-krotnie wyższej), zwłaszcza, że w tym samym czasie miała rzekomo nabyć także ławę szklaną, co dowodzi, że zakup nie został dokonany ze środków finansowych powódki, lecz ze środków J. R.,
- błędnym ustaleniu na podstawie faktury z 30.08.2010 r., iż powódka M. R. nabyła w tym dniu w sklepie (...) PL telewizor Samsung 40" o wartości na dzień zakupu 2.553,22 złotych, dostarczony jej 2 dni wcześniej tj. 28.08.2010 r. podczas, gdy dostarczenie telewizora dwa dni przed jego zakupem nie było możliwe, a zatem faktura z 30.08.2010 r. poświadcza nieprawdę, a ponadto faktura zakupu może zostać wystawiona na dowolną osobę, a M. R. przy dochodach, deklarowanych przez nią w wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia, wynoszącego w 2010 r. 1.317 złotych miesięcznie brutto, nie była w stanie wydatkować na telewizor jednorazowo kwoty 2.553,22 złotych zwłaszcza, że w tym samym czasie miała rzekomo nabyć także ławę szklaną, co dowodzi, że zakup nie został dokonany ze środków finansowych powódki, lecz ze środków J. R.,
- błędne i przedwczesne przyjęcie, iż zgromadzone w sprawie dowody, w tym „wyjaśnienia stron” w dostateczny sposób potwierdziły, że ruchomości w postaci telewizora Samsung 40”, ławy pokojowej szklanej, komody brązowej, kompletu wypoczynkowego, obejmującego wersalkę, sofę i fotel T. A. 2010 w kolorze W. stanowiły w

chwili zajęcia przez komornika własność M. R., podczas, gdy sąd nie uzyskał w toku postępowania wyjaśnień „stron”, a jedynie jednej strony, pomijając bezpodstawnie dowód z zeznań pozwanego, który nie stawiał się usprawiedliwiony swą nieobecnością, a zatem powoływanie się przez sąd na to, iż wyjaśnienia stron (a zatem także pozwanego) wskazują na to, że własność przedmiotów należy do M. R. jest nieuprawnione i bezpodstawne,

- błędnej ocenie sądu, że powódka w : „dostateczny” sposób wykazała, że w latach 2009- 2010 posiadała środki finansowe, pozwalające na sfinansowanie zakupu ruchomości, podczas, gdy biorąc pod uwagę wartość tych ruchomości w chwili zakupu w zestawieniu z deklarowanymi (a nie udowodnionymi w żaden sposób) przez powódkę dochodami rządu 1.300 złotych miesięcznie brutto, należy uznać, że jej możliwości finansowe nie pozwalały na zakup ruchomości z własnych środków finansowych, a zatem jeśli takiego zakupu nawet dokonała, to ze środków uzyskanych od ojca J. R. bezpośrednio lub za pośrednictwem matki K. R., a to nie może stanowić podstawy do zwolnienia nabytych z tych środków ruchomości od egzekucji,
- błędnym założeniu, że posiadanie faktur, potwierdzających zakup ruchomości, stanowi wystarczający dowód ich własności, podczas, gdy wpisanie w treści faktury określonej osoby jako nabywcy nie oznacza, że to ta osoba faktycznie tę rzecz nabyła i za nią zapłaciła, gdyż jako nabywcę kupujący może wskazać inną osobę i taka sytuacja mogła mieć miejsce w przypadku ruchomości, nabywanych ze środków J. R., w fakturach zakupu których jako nabywca została wskazana M. R., nawet pomimo iż zakup był dokonywany przez inną osobę, a przedmiot wraz z dowodem zakupu przekazywany osobie, wskazanej jako nabywca, co leżało w interesie rodziny R., działającej w celu ochrony majątku przed zajęciem z tytułu zobowiązań J. R. i ze świadomością, że jakakolwiek rzecz nabyta na własność J. R. będzie podlegała egzekucji,
- błędnym ustaleniu na podstawie zeznań J. R. i powodów, iż M. R. w latach 2009- 2010 studiowała w S., a jednocześnie była zatrudniona u ojca J. R., gdyż studiowanie na studiach dziennych w S. uniemożliwiało równoczesne wykonywanie pracy w M., a zatem twierdzenia powódki i jej ojca w tym zakresie są niewiarygodne i sprzeczne z logiką,
- nieprecyzyjnym ustaleniu z powołaniem się przez sąd na zeznania powodów i J. R., że w latach 2009- 2010 przekazywał on miesięcznie kwotę 3 tys. zł K. R., podczas, gdy powodowie na ten temat nie zeznawali, a J. R. stwierdził, że „do przełomu 2009/2010” (a zatem nie przez cały rok 2010) wypłacał swojej córce (w więc nie K. R.) kwotę 3 tys. zł, które to sprzeczności wymagały wyjaśnienia poprzez wnikliwe dopytanie przesłuchiowanych osób,

18. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez:

- całkowite pominięcie i nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do twierdzeń pozwanego oraz nieuwzględnienie przy ustalaniu stanu faktycznego okoliczności, wynikających z tych twierdzeń, a w konsekwencji oparcie wszystkich ustaleń faktycznych na twierdzeniach powodów, wspartych zeznaniami ich ojca J. R., bez ich należytej i krytycznej analizy (nawet w zakresie występujących sprzeczności) oraz bez uwzględnienia, że działają oni we wspólnym interesie i wspólnym celu, zmierzającym do pozbawienia pozwanego zaspokojenia jego roszczeń oraz pozostawienia dóbr materialnych, nabytych ze środków dłużnika w rękach rodziny R.
- zbiorcze powołanie dowodów w postaci dokumentów, znajdujących się w koszulce na k. 92 akt na okoliczności: zamówienia przez M. R. komody w (...) s.a., nabycia przez nią ławy ze szklanym blatem, kompletu wypoczynkowego A., nabycia telewizora Samsung 40” i ławy Q., podczas, gdy każdy z dokumentów, znajdujących się na k. 92 dotyczy innego przedmiotu i nabycie każdego przedmiotu powinno zostać wykazane dotyczącym go dowodem, zaś przedstawienie tego w sposób zbiorczy powoduje zaciemnienie sytuacji i powstanie błędnej sugestii, że nabycie wszystkich wymienionych przedmiotów przez M. R. zostało wykazane, podczas, gdy dokładna analiza dowodów, zgromadzonych na k. 92 akt prowadzi do wniosku przeciwnego,

19. art. 6 k.c. poprzez bezpodstawne zarzucenie niedopełnienia pozwanemu obowiązków, wynikających z jego dyspozycji w zakresie wykazania, że na zamówieniu nr 182/10 nie znajduje się podpis M. R., przy jednoczesnym nieprzeprowadzeniu lub niewłaściwym przeprowadzeniu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i

wykazania bezzasadności powództwa dowodów, naprowadzonych przez pozwanego w postaci przesłuchania pozwanego, zeznań J. R. i powodów,

20. art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez przedwczesne zamknięcie rozprawy - przed przeprowadzeniem dowodu z przesłuchania pozwanego i umożliwieniem naprowadzenia przez niego dowodów, których potrzeba powołania wynikała z czynności, przeprowadzonych pod nieobecność pozwanego, a tym samym pozbawienie pozwanego możliwości udowodnienia swoich racji,

art. 241 k.p.c. w zw. z art. 227, 229, 232 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego z pisma z dnia 21.04.2015 r. o przeprowadzenie dowodu z powtórnego przesłuchania świadka J. R. i niepowtórzenie postępowania dowodowego w zakresie przesłuchania świadka J. R., pomimo iż jego przesłuchanie odbyło się pod nieobecność pozwanego, należyście usprawiedliwioną nadzwyczajną znaną sądowni przeszkodą, której nie można było przewyciężyć w postaci choroby, stwierdzonej zaświadczeniem lekarza sądowego, co uniemożliwiło osobiste zadawanie świadkowi pytań w celu należytego wykazania jego racji przez pozwanego, który został pozbawiony tym samym możliwości rozpytania w/w świadka na okoliczności, związane z zasadnością powództwa, a w szczególności na temat złożenia podpisu pod zamówieniem na komodę, jak również na temat sprzeczności wewnętrznych w tych zeznaniach co do kwestii zatrudnienia M. R. (świadek stwierdził: „w 2009 r. i 2010 r. moja córka studiowała, a mój syn pracował”, a następnie podał, że córka do 2010 r. była zatrudniona w jego firmie, przy czym studiowała na studiach dziennych i mieszkała w S.), jak również sprzeczności pomiędzy tymi zeznaniami, a zeznaniami M. R., która zeznała, że studiowała wtedy zaocznie i mieszkała w M., a tym samym naruszenie przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu uprawnienia pozwanego do osobistego udziału w czynności przesłuchania, które to uprawnienie jest niezależne od posiadania pełnomocnika,

21. art. 227, 229, 232 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosków z odpowiedzi na pozew, a mianowicie:

- o zobowiązanie powódki M. R. do wskazania danych personalnych sprzedawcy mebli z firmy (...) s.c. pod rygorem przyjęcia, że meble zakupione na podstawie zamówienia nr 182/10 z dnia 20 listopada 2010 r. zakupił J. R., którego podpis widnieje na fakturze zakupu oraz dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka, którego tożsamość wskaże powódka na okoliczność ustalenia faktycznego nabywcy ławy,
- o zobowiązanie M. R. do przedłożenia wyciągów bankowych za miesiąc maj i grudzień 2009 oraz sierpień i listopad 2010 r. na okoliczność, że powódka posiadała środki pieniężne na zakup ruchomości, objętych powództwem oraz nałożenie zarządzeniem rygoru przyjęcia w przypadku odmowy bądź nieprzedłożenia żądanych wyciągów, że ruchomości zakupił J. R.,

22. art. 157 § 1 k.p.c. poprzez brak nagrywania przebiegu rozprawy przed Sądem Rejonowym w Świnoujściu co było obligatoryjne, gdyż Sąd Rejonowy w Świnoujściu dysponuje możliwościami technicznymi w tym zakresie (sprzęt do nagrywania pozostaje na stanie Wydziału Karnego tego sądu ze względu na konieczność jego wykorzystania do nagrywania przesłuchań małoletnich w postępowaniu karnym), co spowodowało brak możliwości złożenia umotywowanego wniosku o sprostowanie protokołu rozprawy, przeprowadzonej pod nieobecność pozwanego oraz brak możliwości zweryfikowania zapisu protokołowego z faktycznym przebiegiem czynności, jak również odzwierciedlenia w protokole posiedzenia, sporządzanym wyłącznie pisemnie sposobu składania zeznań przez świadków, mającego wpływ na ocenę ich wiarygodności.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wniesiono o:

I. na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. z uwagi na nieważność postępowania z powodu zarzutów, wskazanych w punktach 1- 5 apelacji, a także poprzez uniemożliwienie pozwanemu osobistego udziału w posiedzeniach, przewidzianych dla przesłuchania zgłoszonego przez niego świadka i strony przeciwnej - uchylenie zaskarżonego orzeczenia, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie:

II. na podstawie art. 386 § 4 i 5 k.p.c. uchylene zaskarzonego orzeczenia i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowni I instancji do ponownego rozpoznania ponadto

III. na podstawie art. 380 k.p.c. o rozpoznanie wszystkich kwestionowanych przez pozwanego postanowień sądu I instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na wynik sprawy poprzez uniemożliwienie należytego zgromadzenia dowodów, wyjaśnienia sprawy i wykazania racji pozwanego

IV. zasądzenie od powódki M. R. na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych

V. na podstawie 368 § 1 pkt 4 k.p.c. i art. 382 k.p.c. o przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy następujących dowodów:

- z uzupełniającego przesłuchania w obecności pozwanego świadka J. R. i powodów w celu umożliwienia zadawania pozwanemu pytań oraz w celu rozpytania ich na okoliczność tego, kto złożył kwestionowany przez pozwanego podpis pod zamówieniem komody nr 182/10 oraz na okoliczność sprzeczności pomiędzy zeznaniami,

- z pominiętego przez sąd I instancji przesłuchania pozwanego w charakterze strony na okoliczności, związane z zasadnością roszczenia, albowiem potrzeba taka powstała wobec nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy przez sąd I instancji,

- z opinii biegłego z zakresu badań grafologicznych kwestionowanego podpisu pod zamówieniem komody nr 182/10

- z zawiadomienia i wezwania na rozprawę przed Sądem Okręgowym w Lublinie z w sprawie IV K 90/09 oraz z wydruku protokołu rozprawy z dnia 22.04.2015 r. - na okoliczność zasadności wniosku o odroczenie rozprawy w dniu 22.04.2015 r. z powodu obowiązku stawienia się na wyznaczoną wcześniej rozprawę przed Sądem Okręgowym w Lublinie i faktu stawienia się na tą rozprawę Z. D. oraz jego adwokata, a tym samym niemożności stawienia się przed Sądem Rejonowym w Świnoujściu celem przesłuchania w charakterze strony i zasadności wniosku o odroczenie rozprawy,

- ze znajdującego się w aktach sprawy pisma Komendanta Komisariatu Policji w M. z 03.10.2014r. (k. 427 akt) i załączonego do niego potwierdzenia odbioru, podpisanego przez J. R. - na okoliczność tego, iż J. R. zamieszkuje i odbiera korespondencję pod adresem U. L. 1C/5 w M. oraz na okoliczność podobieństwa własnoręcznego podpisu J. R., złożonego na potwierdzeniu odbioru wezwania z podpisem, znajdującym się na zamówieniu komody nr 182/10, a tym samym zasadności twierdzeń pozwanego o złożeniu tego podpisu przez J. R.,

- z wydruku fotokopii potwierdzenia odbioru przez J. R. korespondencji, kierowanej na adres ul. (...) 1c/5 w M. w sprawie I Cps 83/14 Sądu Rejonowego w Świnoujściu do sprawy I C 1379/13 Sądu Okręgowego w Szczecinie na okoliczność tego, iż J. R. odbiera korespondencję pod adresem U. L. 1C/5 w M.,

- zobowiązanie powódki M. R. do wskazania danych personalnych sprzedawcy mebli z firmy (...) s.c. pod rygorem przyjęcia, że meble zakupione na podstawie zamówienia nr 182/10 z dnia 20 listopada 2010 r., zakupił J. R., którego podpis widnieje na fakturze zakupu oraz dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka, którego tożsamość wskaże powódka na okoliczność ustalenia faktycznego nabywcy ławy (dowód wnioskowany przez pozwanego przed sądem I instancji i pominięty przez ten sąd),

- zobowiązanie M. R. do przedłożenia wyciągów bankowych za miesiąc maj i grudzień 2009 oraz sierpień i listopad 2010 r. na okoliczność, że powódka posiadała środki pieniężne na zakup ruchomości, objętych powództwem oraz nałożenie zarządzeniem rygoru przyjęcia w przypadku odmowy bądź nieprzedłożenia żądanych wyciągów, że ruchomości zakupił J. R. (dowód wnioskowany przez pozwanego przed sądem I instancji i pominięty przez ten sąd),

- zobowiązanie powódki M. R. do przedłożenia rozliczeń podatku dochodowego za lata 2009- 2010 - na okoliczność wysokości dochodów, wykazywanych w deklaracjach PIT, które uniemożliwiały dokonanie przez powódkę w latach

2009- 2010 zakupów ruchomości, zwolnionych spod egzekucji - pod rygorem niekorzystnych skutków procesowych z art. 233 § 2 k.p.c., wynikających z odmowy przedstawienia dowodu

- o zwrócenie się do Urzędu Skarbowego w K. o nadesłanie rozliczeń podatku dochodowego M. R. za lata 2009-2010 na okoliczność wysokości dochodów, wykazywanych w deklaracjach PIT, które uniemożliwiały dokonanie przez powódkę w latach 2009 - 2010 zakupów ruchomości, zwolnionych spod egzekucji.

W uzasadnieniu apelacji pozwany rozwinął stawiane powyżej zarzuty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelacyjne pozwanego zmierzające do wykazania nieważności postępowania prowadzonego przez Sąd I instancji ze względu na pozbawienia powoda możliwości obrony jego praw, czy też zarzuty naruszenia prawa procesowego, które miały według skarżącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w tym prowadzenie rozprawy w dniu 22 kwietnia 2015 r. przez sędzię M. S., co do której pozwany złożył wniosek o wyłączenie i która miała wykazywać stronniczość, nieuwzględnienie wniosków o odroczenie rozpraw, uniemożliwienie pozwanemu udziału w postępowaniu dowodowym i uniemożliwienia zabrania głosu na rozprawach, przedwczesne zamknięcie rozprawy, odmówienie jej otwarcia na nowo, czy nie przesłuchanie pozwanego nie były trafne (zarzuty ujęte w pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15 i 20 apelacji).

Dla właściwej oceny powyższych zarzutów należy dokonać analizy przebiegu postępowania przez Sądem I instancji, zwłaszcza poprzez pryzmat wniosków pozwanego związanych z jego tokiem. I tak:

1. pierwszy termin rozprawy wyznaczony na dzień 27 października 2011 r. został na wniosek pozwanego z dnia 30 września 2011 r. (k. 102) odroczony na dzień 29 listopada 2011 r. Pozwany podał, iż do innego sądu został wezwany jako świadek,
2. pozwany pismem z dnia 21 października 2011 r. zażądał zmiany terminu wyznaczonej rozprawy podając, iż na dzień 29 listopada 2011 r. został wezwany do stawiennictwa do innego sądu jako oskarżyciel prywatny (k. 120),
3. kolejny termin rozprawy został wyznaczony na dzień 22 grudnia 2011 r. i przewodniczący poinformował pozwanego o konieczności ustanowienia pełnomocnika (k. 123),
4. na rozprawie w dniu 22 grudnia 2011 r. pozwany zażądał nagrywania rozprawy, a po oddaleniu tego wniosku zażądał wyłączenia sędziego (k. 138), wniosek postanowieniem z dnia 12 marca 2012 r. oddalono,
5. rozprawa wyznaczona na dzień 26 czerwca 2012 r. nie odbyła się ze względu na niezawiadomienie o jej terminie pozwanego (k. 157), zaś kolejną rozprawę wyznaczono na dzień 18 września 2012 r.,
6. w dniu 17 września 2012 r. adw. B. Ł. zgłosiła się jako pełnomocnik pozwanego składając pełnomocnictwo, w treści którego zawarto oświadczenie o braku zgody na ustanawianie pełnomocnictw substytucyjnych (k. 168),
7. w dniu 18 września 2012 r. , tj. w dniu wyznaczonej rozprawy wpłynęło pismo pełnomocnika pozwanego o odroczenie rozprawy z powodu choroby pełnomocnika. Przedłożono zaświadczenie lekarskie (k. 171-172). Rozprawę odroczone na dzień 20 listopada 2012 r. (k. 174),
8. na rozprawie w dniu 20 listopada 2012 r. pozwany złożył wniosek o wyłączenie sędziego (k. 184). Wniosek oddalono postanowieniem z dnia 28 listopada 2012 r.,
9. na posiedzeniu w Sądzie Rejonowym Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie odezwy Sądu Rejonowego w Świnoujściu o przesłuchanie świadka pozwany złożył wniosek o wyłączenie sędziego wykonującego odezwę (k. 234), wniosek ten został oddalony (k. 238), jak również zażalenie na takie postanowienie (k. 257),

10. nowy termin wykonania odezwy wyznaczony na dzień 3 lipca 2013 r. został przez sąd wezwany, na wniosek pozwanego, który w tym czasie miał występować jako powód przed innym sądem, zmieniony na dzień 2 sierpnia 2013 r. (k. 276),
11. w dniu 2 sierpnia 2013 r. Sąd w Szczecinie wykonał odezwę w przedmiocie przesłuchania świadka bez obecności stron, które zostały zawiadomione prawidłowe (k. 286),
12. rozprawa wyznaczona na termin 8 października 2013 r. również nie odbyła się. Pełnomocnik pozwanego w piśmie z dnia 16 września 2013 r. zażądała zmiany terminu rozprawy powołując się na kolizję terminów, zaś na zobowiązanie sędziego o wykazania wystąpienia kolizji złożyła zaświadczenie lekarza sądowego o chorobie uniemożliwiającej jej stawiennictwo na rozprawę (k. 313),
13. kolejny termin rozprawy wyznaczono na dzień 10 grudnia 2013 r. (k. 316), lecz i ten się nie odbył ze względu na wniosek pełnomocnika pozwanego o jego zmianę ze względu na kolizję terminów z rozprawą w innym sądzie (k. 348),
14. odroczenie kolejnej rozprawy wyznaczonej na dzień 14 stycznia 2014 r. pozwany wniosł pismem z dnia 30 listopada 2013 r. powołując się na kolizję z terminem innej sprawy, na którą został wezwany jako powód (k. 371),
15. odwołanie kolejnej rozprawy wyznaczonej na dzień 1 kwietnia 2014 r. wniosła pełnomocnik pozwanego przedkładając zaświadczenie lekarza sądowego o chorobie (k. 391) - wniosek został uwzględniony,
16. wniosek o odwołanie kolejnej rozprawy wyznaczonej na dzień 1 kwietnia 2014 r. z powodu choroby złożył pełnomocnik pozwanego na poczcie w dniu 2 kwietnia 2014 r. (k. 398) i faksem w dniu rozprawy (k. 391). Wniosek uwzględniono, przy czym przewodniczący poinformował pozwanego i jego pełnomocnika, iż nie będzie uwzględniał więcej wniosków o odroczenie rozprawy z kolizji terminów i względów zdrowotnych (k. 393),
17. rozprawy w dniu 10 czerwca 2014 r. i 23 września 2014 r. nie dożyły się ze względu na nieobecność świadka J. R.,
18. w dniu 12 listopada 2014 r. pozwany zażądał odroczenia wyznaczonej na dzień 21 listopada 2014 r. rozprawy z powodu swojej choroby, przedkładając zaświadczenie lekarza sądowego (k. 437),
19. na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 r., pod nieobecność pełnomocnika pozwanego zawiadomionego o terminie w sposób prawidłowy, Sąd oddalił wniosek pozwanego o odroczenie rozprawy i przesłuchał świadka J. R.,
20. pozwany złożył w dniu 14 stycznia 2015 r. wniosek o odroczenie wyznaczonej na dzień 3 lutego 2015 r. z powodu choroby rozprawy (k. 452). Wniosek uwzględniono i nowy termin wyznaczono na dzień 18 lutego 2015 r. Rozprawa i tego dnia się nie odbyła, gdyż w dniu 17 lutego 2015 r. pozwany zażądał jej odroczenia również z powodu choroby (k. 465),
21. w dniu 20 kwietnia 2015 r. pełn. pozwanego złożyła wniosek o zmianę wyznaczonego na dzień 22 kwietnia 2015 r. terminu rozprawy wskazując na kolizję z terminem rozprawy w Sądzie Okręgowym w Lublinie w sprawie IV K 90/09, gdzie pozwany został wezwany (k. 503),
22. na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2015 r. rozpoczętej o godz. 10:00 Sąd Rejonowy oddalił wniosek o odroczenie rozprawy, przesłuchał pozwanych, dopuścił dowód ze złożonych w sprawie dokumentów i wydał wyrok (k. 505-507),
23. w dniu 22 kwietnia 2015 r. o godz. 8:30 do Sądu Rejonowego w Świnoujściu wpłynął faks od pozwanego z wnioskiem o wyłączenie sędziego (k. 510-511). Pisma tego nie przedłożono przewodniczącej sądu w chwili wydania wyroku, oryginał wniosku złożono w dniu 23 kwietnia 2015 r. (k. 524).
24. do apelacji z dnia 9 czerwca 2015 r. pozwany załączył wydruk protokołu rozprawy przez Sądem Okręgowym w Lublinie z dnia 22 kwietnia 2015 r., z treści którego wynika obecność pozwanego jako oskarżonego i jego pełnomocnika B. Ł.. Rozprawa uległa odroczeniu z powodu braku wykonania odezwy o przesłuchanie świadka – pozwany złożył

wniosek o wyłączenie sędziego wykonującego odezwę (k. 586), oraz kopia zawiadomienia i wezwania z dnia 3 marca 2015 r. (k. 584-585).

Przedstawiony powyższej przebieg postępowania przez Sądem I instancji wskazuje na to, iż pozwany starał się tak kształtować przebieg postępowania, aby uniemożliwić Sądowi Rejonowemu prowadzenie postępowania dowodowego i w efekcie wydanie orzeczenia. O takich intencjach pozwanego świadczy ponad dwadzieścia, w ciągu trzech lat postępowania, wniosków o odroczenie rozpraw, czy to z przyczyn związanych z chorobą jego bądź jego pełnomocnika, czy też ze względu na kolizje z innymi postępowaniami, gdzie pozwany występował w różnych rolach procesowych (np. oskarżonego, świadka). Dostrzec należy, iż pozwany udzielił adwokatowi B. Ł., pełnomocnictwa bez możliwości substytucji, co w sytuacji ustawowej możliwości udzielania takiego oraz zważywszy na bardzo intensywny udział powoda w szeregu różnych postępowań prowadzonych w okręgach różnych sądów, nakierowane było na spowodowanie przewlekłości postępowania. Dodać przy tym należy, iż pozwany wielokrotnie składał wnioski o wyłączenie sędziów, w tym i sędziego wykonującego odezwę Sądu Rejonowego w Świnoujściu, z przyczyn, które trudno określić jako uzasadnione (np. żądanie nagrywania posiedzenia w przypadku braku technicznych możliwości uwzględnienia tego wniosku). Okoliczność taka warta jest podkreślenia w kontekście wniosku pozwanego o odroczenie rozprawy w dniu 22 kwietnia 2015 r. Abstrahując już od faktu złożenia wniosku dwa dni przed rozprawą i nie wykazania, iż faktycznie do kolizji terminów rozpraw doszło (taki dowód załączono od apelacji), to wskazać należy, iż pozwany stając jako oskarżony na rozprawie przez Sądem Okręgowym w Lublinie posiadał wiedzę o niemożności dalszego procedowania sądu karnego, z powodu niewykonania odezwy o przesłuchanie świadka. Pozwany sam bowiem jako oskarżony podał, iż złożył wniosek o wyłączenie sędziego, który miał odezwę wykonać. Marginalnie wskazać należy, iż od apelacji załączono kopie pism z Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 3 marca 2015 r. informujące o rozprawie w dniu 22 kwietnia 2015 r. Pozwany miał zatem co najmniej miesiąc na poinformowanie Sąd I instancji o kolizji terminów rozpraw, zrobił to w dniu 20 kwietnia 2015 r., nie załączając jednocześnie jakiegokolwiek dowodu uzasadniającego ten wniosek.

Wskazane tu okoliczności pozwalają również na ocenę twierdzenia o pozbawieniu pozwanego jego prawa do udziału w przesłuchaniu świadka J. R. na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 r. Pozwany co prawda w dniu 12 listopada 2014 r. zażądał odroczenia wyznaczonej na ten dzień rozprawy przedkładając stosowne zaświadczenie lekarza sądowego, lecz na termin ten mógł się stawić pełnomocnik pozwanego. Dodać tu należy, iż adwokat B. Ł. reprezentuje pozwanego w większości spraw z jego udziałem, co wynika również z treści dokumentów składanych przez te osoby wraz z wnioskami o odroczenie części rozprawy ze względu na kolizje z terminami innymi rozprawami i co sprawia, iż uprawnienia pozwanego do osobistego udziału w postępowaniu nie można traktować bezrefleksyjnie, z pominięciem okoliczności reprezentowania przez obeznanego z istotą sprawy profesjonalnego pełnomocnika.

Dodać również należy, iż żaden z wniosków pozwanego o wyłączenie sędzi Magdaleny Sarzyńskiej nie został uwzględniony, w tym i wniosek złożony w dniu 22 kwietnia 2015 r., zaś w sprawie nie zaistniały okoliczności uzasadniające wyłączenie tej sędzi z ustawy.

Reasumując powyższe wywody wskazać należy, iż w efekcie czynności przedsięwziętych przez pozwanego Sąd I instancji nie miał możliwości przesłuchania pozwanego, umożliwienia mu zadawania pytań świadkowi oraz powodowi, zaś roszczenie powodów ocenił poprzez pryzmat zebranych materiałów dowodowych, co nie było oceną dowolną.

Za niesłuszny uznać należy zarzut pozwanego sformułowany pod pozycją nr 22, tj. brak nagrywania przebiegu rozprawy przed Sądem Rejonowym w Świnoujściu co miało stanowić naruszenie art. 157 § 1 k.p.c.. Ewentualny fakt istnienia sprzętu do nagrywania przesłuchań małoletnich w postępowaniu karnym w Wydziale Karnym, nie wskazuje na możliwość jego wykorzystania w toku postępowania prowadzonego w Wydziale Cywilnym tegoż Sądu, a wręcz świadczy o zaistnieniu przesłanki sporządzenia protokołu w sposób pisemny (§ 1¹).

Przechodząc do zarzutów związanych z twierdzeniem pozwanego o naruszeniu przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego, kolidującej z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego wnioskowania opisanymi w pkt 17 apelacji

wskazać należy, iż pozwany nie zakwestionował kluczowego w niniejszej sprawie ustalenia Sądu Rejonowego, iż J. R. i K. R. w dniu 29 kwietnia 2008 r. podarowali swoim dzieciom - powodom M. R. i D. R. nieruchomości - lokal mieszkalny położony w M. przy ul. (...) i w lokalu tym w dniu zakwestionowanej czynności egzekucyjnej zamieszkiwała jego współwłaścicielka M. R.. Okoliczność ta tworzy domniemanie faktyczne sprowadzające się do stwierdzenia, iż ruchomości znajdujące się w takim lokalu również stanowią własność właścicieli lokalu. Dodatkowo, podzielić należy pogląd Sądu I instancji, iż złożone przez powódkę M. R. dokumenty, zeznania świadka J. R. i wyjaśnienia pozwanych w dostateczny sposób potwierdziły, że ruchomości: telewizor marki S. (...), ława szklana, komoda oraz komplet wypoczynkowy składający się z wersalki, sofy oraz fotela, stanowiły w chwili ich zajęcia przez komornika, tj. w dniu 7 stycznia 2011 r. własność pozwanej.

W kontekście powyższych ustaleń przyjąć należy, iż bez praktycznego znaczenia pozostaje twierdzenie pozwanego, iż J. R. zamieszkuje w nieruchomości pozwanych. Z faktu bowiem ewentualnego zamieszkiwania tej osoby, w lokalu w którym dokonano czynności egzekucyjnych, co jednak nie zostało przez pozwanego dowiedzione, nie wynika wprost prawdziwość tezy, iż osoba taka jest właścicielem zajętych ruchomości.

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji miał na uwadze to, iż powódka i J. R. to rodzina, a więc osoby które mają wspólne interesy i cele. Podstawą orzekania były nie tylko materiały dowodowe w postaci zeznań tych osób, lecz również dokumenty, które co prawda były kwestionowane przez pozwanego, lecz zarzuty te nie mogą zasługiwać na uwzględnienie. Zaprezentowane przez pozwanego poglądy abstrahują do tego, że powódka posiada podmiotowość prawną, a więc zdolność samodzielnego nabywania praw i obowiązków, w tym i rzeczy ruchomych, stanowiących zwykle sprzęty wyposażenia domowego. Zaproponowane przez pozwanego środki dowodowe w postaci przesłuchiwania sprzedawców sklepów sieciowych np. (...) S.A. w K., czy s.c. (...), już w świetle zasad doświadczenia życiowego nie mogły prowadzić do osiągnięcia przez pozwanego zamierzonego celu, ze względu na upływ czasu czy brak znajomości personaliów tych osób.

Faktem pozostaje, iż pozwany zawniósł już w odpowiedzi na pozew szereg dowodów zmierzających do oceny zasadności twierdzeń powodów, w tym dotyczących: oceny autorstwa podpisu pod zamówieniem nr 182/10 w postaci zeznań świadka J. R. i powódki M. R., lecz pozwany nie wziął udziału w przesłuchaniu tych osób, zaś komoda została nabyta w listopadzie 2010 r. i znalazła się w lokalu będącym własnością powódki, a jej ojciec zaprzeczył, aby był jej właścicielem. Okoliczność niskich dochodów powódki nie może stanowić przesłanki stwierdzenia, że nie jest właścicielem zajętych przez komornika przedmiotów, nawet w sytuacji gdyby środki na ich nabycie pochodziły w znacznej części bądź w całości od jej ojca czy matki, z jakiegokolwiek tytułu, w tym nawet z tytułu darowizny.

Faktem pozostaje również i to, iż powódka nie przedłożyła dowodu zakupu ławy ze szklanym blatem, lecz dokument „Raport szkody (...) z dnia 24 grudnia 2009 r., na którym widnieje jako odbiorca przesyłki uszkodzonej w trakcie transportu. Wbrew tezie pozwanego składanie reklamacji związane z uszkodzeniem podczas transportu nowego mebla zazwyczaj wskazuje na to, iż odbiorca, przesyłkę zamówił, co rodzi domniemanie, iż jest jej właścicielem.

Faktem jest również i to, iż faktura zakupu kompletu wypoczynkowy A. o wartości 4.137 złotych z 19.12.2009 r. mogła być wystawiona na dowolną osobę, lecz w niniejszej sprawie wystawiona została na powódkę.

Trudno również nie dostrzec, że z treści faktury z 30.08.2010 r., wynika iż powódka M. R. nabyła w tym dniu w sklepie (...) PL telewizor Samsung 40” dostarczony jej 2 dni wcześniej tj. 28.08.2010 r. Okoliczność ta nie może, co do zasady, stanowić podstawy prawdziwości twierdzenia, że dostarczenie telewizora dwa dni przed jego zakupem nie było możliwe. Telewizor opisany przytoczoną tu faktura został zajęty przez komornika, a więc musiał być nabyty, zaś fakt czy zapłata jego ceny nastąpiła przed czy po dostawie nie może mieć praktycznego znaczenia dla oceny kto jest jego właścicielem.

Niewątpliwie przedmioty zwolnione przez Sąd I instancji od egzekucji prowadzonej przez pozwanego posiadały swoją wartość materialną, musiały więc być nabyte od ich sprzedawców czy wytwórców. Materiał dowodowy, którym dysponował Sąd I instancji wskazuje, że przedmioty te nabyła pozwana, jak również to, że pozwana była w posiadaniu tych przedmiotów w chwili czynności egzekucyjnej. Okoliczności te wskazują na to, że była ona właścicielem tych

przedmiotów i to pomimo słusznego spostrzeżenia pozwanego, iż pozwana nie mogła nabyć tych przedmiotów tylko i wyłącznie z własnych dochodów, lecz również „ze środków uzyskanych od ojca J. R. bezpośrednio lub za pośrednictwem matki K. R.”. Okoliczność ta jednak nie może podważać tezy o prawie jej własności do tych przedmiotów i nie mogą jednocześnie wskazywać na prawo własności J. R..

Podstawą powództwa z art. 841 § 1 k.p.c. jest naruszenie prawa osoby trzeciej przez zajęcie określonego przedmiotu w toku egzekucji. W szczególności naruszenie tego prawa może zachodzić, gdy zajęty przedmiot stanowi własność osoby trzeciej. Innymi słowy, prawo własności przedmiotu uzasadnia bezwarunkowo powództwo z art. 841 k.p.c. Wyjątek stanowi sytuacja, gdy wierzyciel, z mocy przepisu szczególnego ma prawo z tego przedmiotu zaspokoić swoją należność, np. w trybie art. 527 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1998 r. w sprawie I CKN 628/97).

Analiza apelacji i innych pism składanych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego przez pozwanego zdaje się wskazywać na to, iż podstaw swoich zarzutów doszukuje się on w twierdzeniu, iż wszystkie zajęte w toku opisanego pozwem egzekucji przedmioty stanowią własność dłużnika, względnie że powództwo nie jest słuszne gdyż powódka przedmioty te nabyła „ze środków uzyskanych od ojca J. R. bezpośrednio lub za pośrednictwem matki K. R.”.

Powyższa analiza zarzutów apelacyjnych pozwanego nie potwierdza tezy, iż zajęte przedmioty stanowią własność J. R.. Dodatkowo, zwrócić uwagę należy na podnoszony przez pozwanego twierdzenie, iż J. R. przegrał z nim w sposób prawomocny spór przez Sądem Okręgowym w Szczecinie o zapłatę kwoty 2 148 071,60 zł, więc podjął działania mające na celu udaremnienie zaspokojenia się pozwanego z jego majątku. Dowodem tego miała być m.in. darowizna na rzecz powodów w niniejszej sprawie lokalu mieszkalnego położonego w M. przy ul. (...). Zasady doświadczenia życiowego wskazywać mogą, iż w takiej sytuacji dłużnik nie będzie nabywał nowych przedmiotów majątkowych, aby narażać się na ich utratę w toku egzekucji. Stąd też okoliczność ta potwierdza tezę o prawie własności powódki do zajętych i zwolnionych spod egzekucji przedmiotów. Odrębną natomiast kwestią pozostaje źródło nabycia tych przedmiotów, a konkretnie to czy jest nim J. R.. Ewentualna bezskuteczność względna czynności prawnej (np. umowy darowizny), o której mowa w art. 527 k.c., nie powstaje ipso iure ani wskutek złożenia stosownego oświadczenia woli przez osobę uprawnioną. Wymaga ona stwierdzenia w orzeczeniu sądowym, wydanym w trybie procesowym na skutek wniesienia powództwa. W wypadku roszczenia pauliańskiego orzeczenie o stwierdzeniu bezskuteczności czynności prawnej ze względu na określoną wiarygodność ma charakter kształtujący i dopiero w jego wyniku powstaje stan umożliwiający wierzycielowi wykorzystywanie przysługujących mu uprawnień (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2005 r., I ACa 724/05, czy wyrok tegoż Sądu z dnia 15 października 2008 r., I ACa 418/08.). W rezultacie takiego orzeczenia, które ma charakter konstytutywny i wywołuje skutki ex tunc, zaskarżona umowa w stosunku do osoby trzeciej, która wystąpiła o uznanie jej za bezskuteczną, traktowana jest tak, jakby w ogóle nie była zawarta. Wyrok uznający na podstawie art. 527 k.c. bezskuteczność określonej czynności prawnej przenoszącej przedmiot lub prawo z majątku dłużnika do majątku osoby trzeciej nie powoduje ich powrotu do majątku dłużnika, lecz jedynie daje wierzycielowi prawo zaspokojenia się z tego przedmiotu lub prawa, pozostających w majątku osoby trzeciej, przed jej wierzycielami. Wierzyciel może prowadzić egzekucję z tego przedmiotu lub prawa na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko dłużnikowi, bez konieczności uzyskania tytułu wykonawczego przeciwko osobie trzeciej (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2011 r., IV CSK 375/10, uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 października 2011 r., II CSK 3/11).

W niniejszej sprawie pozwany nie dysponuje takim orzeczeniem, ani nawet nie sformułował stosownych w tej mierze zarzutów, zatem rozważania na temat źródeł środków na zakup zwolnionych spod egzekucji przedmiotów uznać należy za zbędne, co pociąga za sobą zbędność wniosków związanych z ustaleniem stanu dochodów i ewentualnych oszczędności powódki (zarzut nr 21).

W konsekwencji Sąd I instancji nie naruszył normy prawa materialnego wynikającej z treści art. 841 § 1 k.p.c. (zarzut nr 16).

Mając powyższe na uwadze w oparciu o treść art. 385 k.p.c. apelację pozwanego jako niezasadną należało oddalić, podobnie jak i większość wniosków dowodowych zawartych w jej treści. Wnioski opisane w odnośnikach 1, 2, 7, 8, 9

i 10 były już składane przez pozwanego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, a więc nie spełniają kryteriów nowości w rozumieniu art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. Nowym wnioskiem był wniosek zawarty w odnośniku 3 (o powołanie dowodu z opinii biegłego grafologa), lecz mógł być on składany w toku postępowania przez Sądem Rejonowym. Fakt odebrania korespondencji przez J. R. w miejscu zamieszkania powódki nie może mieć istotnego znaczenia w sprawie (wniosek z odnośnika 6 i 5).

O kosztach postępowania apelacyjnego nie orzekano, gdyż pozwana, które je wygrała nie złożyła odpowiedzi na pozew ani nie wykazywała, iż koszty takie poniosła.

SSO Dorota Gamrat - Kubeczak SSO Tomasz Sobieraj SSO Zbigniew Ciechanowicz